

Confuzia cu privire la Evanghelie

Dennis Priebe

De ce mai avem nevoie de încă un studiu despre neprihănirea prin credință? Oare nu sunt multe alte subiecte pe care am putea să le studiem cu folos? De ce mai avem nevoie totuși de încă un studiu despre Evanghelie?

În primul rând, deoarece Evanghelia este inima a tot ceea ce suntem în calitate de creștini. Chiar dacă am înțelege corect toate celelalte subiecte, totuși, dacă nu suntem lămuriiți cu privire la modul în care suntem mântuiți, corectitudinea noastră în legătură cu doctrina nu va conta prea mult. Vor fi mulți, foarte mulți oameni care își vor corecta doctrinele greșite abia când vor ajunge în cer. Dumnezeu va avea o mulțime de clase de grădiniță în cer, unde îi va învăța pe oameni toate lucrurile simple ale Bibliei, pe care nu le-au înțeles foarte bine aici, dar acolo nu va fi niciunul a cărui inima nu este predată lui Dumnezeu. Toți cei ce vor fi în cer vor fi trebuit să învețe mai întâi să-I supună lui Dumnezeu viața lor aici pe pământ – toți. Trebuie să fim siguri că știm cu o certitudine absolută cum are loc mântuirea.

În al doilea rând, ideile greșite despre neprihănirea prin credință continuă să vină la noi din toate direcțiile. Îndoielile cu privire la Evanghelia Bibliei continuă să apară. Se pare că, la fiecare an sau doi, este dezvoltată o nouă idee falsă care necesită răspunsul nostru inteligent. Este foarte clar că Satana și-a făcut o prioritate din a produce confuzie cu privire la Evanghelia Bibliei, singura Evanghelie care ne poate salva de la nimicire. A ajuns să fie foarte greu să stai departe de șanțurile aflate de o parte și de cealaltă a drumului mântuirii. Suntem prinși fie în capcana legalismului, încercând să ne câștigăm propriul drept de a intra în cer, fie în capcana harului ieftin, pretinzând să primim mântuirea în timp ce nu facem nimic pentru a împlini condițiile cele mai elementare ale acesteia. Este foarte ușor să cazi în aceste extreme, dar foarte greu să scapi din ele. Din cauza acestei confuzii, trebuie să continuăm să studiem adevărurile fundamentale cu privire la modul în care are loc mântuirea.

Provocarea

O asociație religioasă independentă a publicat cu câțva timp în urma un număr special al revistei ei principale.... Spre dezamăgirea și descurajarea noastră, definiția dată de Evangheliei veșnice

era că „fiecare bărbat, femeie și copil trebuie să moară față de sine în fiecare zi. Noi trebuie să-I predăm lui Dumnezeu voința noastră clipă de clipă – inima noastră să fie unită cu inima Lui, mintea noastră să fie unită cu mintea Lui – și numai atunci putem să avem gândurile lui Isus și să trăim viața lui Isus”.

Iată-ne în secolul al douăzeci și unulea – mai bine de 113 ani după 1844 –, iar unii continuă să definească Evanghelia veșnică în felul acesta? Oare nu este Evanghelia veșnică vestea bună că Isus – Dumnezeu-om, a trăit o viață de ascultare desăvârșită față de Lege și apoi a murit ca înlocuitor al meu, pentru ca eu, prin credință, să îmi pot însuși neprihănirea Sa desăvârșită ca fiind a mea, o neprihănire care vine numai prin credința în neprihănirea Sa – o neprihănire care îmi este atribuită fără „faptele Legii”?....

Prin puterea Duhului lui Dumnezeu, un credincios poate, într-adevăr, să moară față de sine în fiecare zi și poate, într-adevăr, să aibă gândurile lui Isus și să trăiască viața lui Isus. Aceasta este de asemenea o veste bună. Totuși, din clipa în care aceste acțiuni interioare devin niște condiții ale îndreptățirii, din aceeași clipă ele devin niște mijloace prin care un om este mântuit, vestea cea bună ajunge să fie trunchiată – ca și când ar fi lovită cu barosul.

Deși editorii revistei ar fi șocați, dacă și-ar da seama de faptul acesta, teologia revistei este exact asemenea romano-catolicismului.... Observați cât de umanistă, cât de centrată asupra păcătosului este această înțelegere a Evangheliei. Noi trebuie să murim zi de zi, noi trebuie să ne predăm voința, noi trebuie să facem aceasta, noi facem tocmai aceea. Argumentul că Dumnezeu săvârșește faptele în noi și, ca urmare, nu sunt ale noastre, nu-i lasă să scape din prinsoare.... Oamenii înșiși sunt cei ce continuă să săvârșească aceste fapte, iar dacă aceste fapte îi îndreptățesc, atunci ei sunt mântuiți prin credință și fapte, punct.

Dumnezeu lucrează în noi, pentru ca noi să putem ajunge neprihăniți; acesta este o parte a experienței creștine care nu poate fi negată. Totuși, indiferent cât de neprihăniți devenim prin ce anume face Dumnezeu în noi, mântuirea noastră continuă să vină numai din ceea ce Dumnezeu a făcut în afara noastră, în viața și moartea lui Isus. Speranța mântuirii noastre nu trebuie să rămână centrată niciodată asupra noastră, sau asupra a ceea ce se întâmplă înăuntrul nostru; în schimb, neprihănirea care ne mântuiește – ascultarea care ne răscumpără și sfințirea care ne

îndreptățește – rămân întotdeauna în domeniul exteriorului nostru, o neprihănire care există în cer, „neprihănirea lui Dumnezeu” Însuși.

Ne pare foarte rău de acea revistă.... Pe crucea lor nu se află niciun Hristos, ceea ce înseamnă că oricare ar fi binele pe care îl oferă ei vine încărcat cu povara insuportabilă a mântuirii prin fapte, care nu constituie nicio Evanghelie și, cu siguranță, nu Evanghelia „veșnică” (Clifford Goldstein, *Adventist Review*, 11 noiembrie, 2001).

Răspunsul

Clifford Goldstein atacă direct Evanghelia pe care o prezintă unii. Înainte de a analiza acest atac, ar fi bine să luăm în considerare câteva scrisori care au apărut în *Review*, după ce a fost tipărit articolul acesta.

Oare a spus Clifford Goldstein că nu există nicio condiție pentru mântuire?... Există anumite condiții pe care ființele omenești trebuie să le îndeplinească în scopul de a obține mântuirea, iar unele dintre ele pot fi dificil de îndeplinit, dar îndeplinirea acelor condiții nu este considerată a fi un merit, nu ne califică pentru cer și nu constituie o plată pentru, o pregătire pentru, sau un drept pentru a intra în cer. Toate aceste lucruri ne sunt date în dar; toate sunt bazate inițial, în permanență și în exclusivitate pe neprihănirea lui Hristos. Condițiile nu fac altceva decât să garanteze că populația cerului este limitată la aceia care cred că este o idee bună a lăsa responsabilitatea conducerii în mâinile lui Isus. (Auburn, WA).

Este un fapt recunoscut că, în anii recentți, unii care au fost cât se poate de elocvenți în predicarea crucii au părăsit biserica, ducând cu ei comunități întregi. Îmi place declarația pe care am citit-o cândva: Dacă legalismul și-a ucis miile lui de adepți, antinomianismul și-a ucis zecile de mii. Trebuie să fi existat o cale mai bună de a exprima ceea ce încerca să spună Goldstein. Eu nu sunt sigur că este redată cu claritate, dar este o simplă citare doar dintr-un fragment de articol, pentru a spune că „ei” cred în neprihănirea prin fapte. (Orlando, FL) (*Adventist Review*, 24 ianuarie, 2002).

La scurt timp după aceea, în *Review*, a fost tipărit un alt răspuns.

În conformitate cu noua concepție a lui Goldstein despre Evanghelie, ... Hristos ar fi trebuit să i se adreseze lui Nicodim în felul următor, în Ioan 3,3-8: „Nicodim, tu ești un învățător al lui Israel,

dar ceea ce trebuie să înțelegi [Dle. Fariseu/Legalist] este că tu ești îndreptățit numai prin credință, separat și în afară de ceea ce se întâmplă în interiorul tău. Nu există nicio condiție pentru ca tu să fii îndreptățit sau să îți păstrezi îndreptățirea, cu excepția aceleia de a crede. Aceasta este esența Evangheliei. Odată ce înțelegi această Evanghelie obiectivă, putem să vorbim despre ceea ce înseamnă a fi născut din nou și despre schimbarea inimii care urmează”. Așadar, aceasta pare a fi o veste buna (aproape bună)! Problema este că Marele Învățător nu S-a exprimat în felul acesta. În schimb, El a insistat (încă un trebuie?) că Nicodim trebuie să fie născut din nou din apă (curățirea) și din Duh.

O scrisoare nepublicată adresată lui Clifford Goldstein făcea următoarele comentarii.

Cu privire la ideea că o ascultare sfințită nu contribuie cu nimic la mântuirea omului, dacă urmez învățătura ta până la concluzia ei logică, apar câteva întrebări. Dacă lucrarea Duhului Sfânt în noi și ascultarea care rezultă nu intră în tabloul mântuirii, pentru că ambele sunt „fapte”, indiferent dacă Dumnezeu este sau nu Acela care lucrează în noi, atunci oare mai avem noi ceva de FĂCUT, prin harul Său, pentru a evita primirea semnului fiarei?... De ce este „fiecare om” judecat „după faptele lui”, dacă faptele, lucrarea lăuntrică a Duhului care produce atât neprihănirea interioară, cât și cea exterioară, nu au nicio legătură cu mântuirea lui?... Dacă există cu adevărat o „Cruce fără Hristos”, atunci aceasta se găsește în teologia care neagă lucrarea esențială (mântuitoare) a locuirii lăuntrice a Duhului Său. Aceasta este o contradicție directă a Evangheliei lui Isus Hristos; este o aclamare a Lui ca Mântuitor, în timp ce statutul Său de Domn este trădat cu un sărut; iar aceasta este o încumetare. Niciun tată demn de acest nume nu ar încerca să-i crească pe copiii lui fără condițiile ascultării. Creatorul cerului și al pământului nu numai că are condiții ale ascultării, ci ne umple cu puterea dragostei Sale pentru a asculta de El, pentru a purta chipul Său în lume și pentru a apăra Numele Său înaintea universului care ne privește. De la Geneza la Apocalipsa, Biblia este plină de condiții care au o influență directă asupra mântuirii noastre. Este așa de clar, încât nu pot să mă gândesc la felul în care niște minți inteligente ajung să fie încurcate cu privire la acest subiect.

Analiza

Prin urmare, declarațiile și contra-declarațiile nu sunt suficiente. Tot ce ilustrează este faptul că există multă confuzie cu privire la Evanghelie. Avem nevoie cu disperare să știm ce spune Biblia despre Evanghelie, nu doar ce cred niște ființe omenești despre Evanghelie. Așadar, ne vom întoarce la articolul scris de Clifford Goldstein (menționat de aici înainte ca CG) și vom face o analiză. De asemenea, ne vom referi la un răspuns al lui Larry Kirkpatrick (menționat de aici înainte ca LK), dat în 8 decembrie, 2001, pe website-ul lui (greatcontroversy.org). El își începe răspunsul în felul următor:

Din când în când, citim articole care ne uluiesc.... Realmente ne taie răsuflarea. Editorul principal al Ghidului de Studii biblice ale Școlii de Sabat pentru adulți al bisericii noastre mondiale crede că ceea ce majoritatea dintre noi înțelegem a fi Evanghelia autentică a adventismului de ziua a șaptea este o Evanghelie diferită de aceea pe care o susține el. Aspectul uimitor este că el are întru totul dreptate în punctul acesta; aceasta este în mod categoric o Evanghelie diferită.

CG combate concepția că „fiecare bărbat, femeie și copil trebuie să moară zilnic față de sine. Noi trebuie să Îi predăm lui Dumnezeu voința noastră clipă de clipă”. Atacul lui este puternic și direct: „Iată-ne în secolul al douăzeci și unulea – mai bine de 113 ani după 1844 –, iar unii continuă să definească Evanghelia veșnică în felul acesta? Oare nu este Evanghelia veșnică vestea bună că Isus – Dumnezeu-om, a trăit o viață de ascultare desăvârșită față de Lege și apoi a murit ca înlocuitor al meu, pentru ca eu, prin credință, să îmi pot însuși neprihănirea Sa desăvârșită ca fiind a mea, o neprihănire care vine numai prin credința în neprihănirea Sa”.

Nimeni nu se opune concepției lui că viața desăvârșită a lui Isus și moartea Sa înlocuitoare constituie temelia pe care este construită mântuirea noastră. Aceasta este incredibila veste bună a Evangheliei. Dar chiar în atacul lui CG se află afirmația că credința este necesară pentru mântuire. Prin urmare, Evanghelia este mai mult decât viața și moartea lui Hristos. Mulți cred că Hristos a trăit și a murit, dar nu au nicio credință în puterea Sa mântuitoare și nu vor fi mântuiți. Singura modalitate prin care Evanghelia devine vestea cea bună pentru noi personal este aceea în care, prin credință, acceptăm viața și moartea Sa în locul vieții noastre păcătoase. Oare faptul acesta nu face credința să fie o condiție esențială pentru mântuirea noastră? Credința nu conține niciun merit și nu poate fi baza ori cauza mântuirii noastre, dar noi nu vom fi mântuiți fără credință.

Ellen White se exprimă în felul următor: „El este iertat cu condiția primirii lui Hristos, mărturisindu-și păcatele, pocăindu-se de ele și ajungând înnoit” (*Loma Linda Messages*, p.103-104). „El a stabilit condiții

în Cuvântul Său, iar noi ar trebui să ne stabilim sarcina de a cunoaște aceste condiții în mod sânguinos, plin de interes, cu inima și mintea, ca nu cumva să facem unele greșeli și să dăm greș în a obține dreptul la locașurile cerești” (*Mărturii*, vol.5, p.543). „Noi ar trebui să știm ce este necesar să facem pentru a fi mântuiți.... Noi trebuie să îndeplinim condițiile prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, sau vom muri în păcatele noastre. Trebuie să știm ce schimbări morale esențiale este necesar să fie făcute în caracterul nostru, prin harul lui Hristos, în scopul de a fi pregătiți pentru locașurile cerești” (*Mărturii*, vol.5, p.535).

Când citim unele versete biblice, noi căutăm condițiile precizate de Dumnezeu, pentru a beneficia de viața și moartea înlocuitoare a lui Hristos. „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1,15). Aici, pocăința este o condiție a mântuirii. Deși înțelegem pe deplin că pocăința și credința sunt daruri ale lui Dumnezeu și vin direct de la Duhul Sfânt, trebuie să facem alegeri personale pentru a ne însuși aceste daruri și pentru a le folosi în scopul de a avea acces la Planul de Mântuire. Acesta este un aspect omenesc al veștii bune a Evangheliei.

Evrei 11 este cunoscut ca fiind marele capitol al credinței. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit”.... „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească”.... „Prin credință Moise,... a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu” (Evrei 11,4.24.25). Prin credință, Abel a fost considerat neprihănit. Sara nu a putut să aibă copii mai mult, decât putem noi să ne mântuim singuri, dar datorită credinței ei, Dumnezeu a făcut o minune. Moise a refuzat și a ales prin credință. Credința a fost condiția lucrărilor mărețe ale lui Dumnezeu prin toți acești eroi ai credinței.

Ioan prezintă condiția chiar și mai explicit: „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit” (1 Ioan 3,7). Observați că textul nu spune că cel care trăiește în neprihănire este declarat deja neprihănit și că acesta este doar un rod al faptului că este neprihănit. A trăi în neprihănire și neprihănirea sunt unul și același lucru.

Apostolul Pavel descrie foarte clar pașii spre mântuire: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3,5-7). Cum suntem mântuiți? Prin spălare, prin naștere din nou, prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt. Toți aceștia sunt pași în procesul mântuirii, nu rezultate ale experienței mântuirii. Acesta este un punct definitoriu crucial în studiul

nostru cu privire la Evanghelie. Creștinii evanghelici ne învață că toate aceste lucruri sunt un rezultat inevitabil al primirii lui Hristos și al faptului de a fi mântuiți. Cu alte cuvinte, odată ce suntem îndreptățiți și mântuiți, noi experimentăm toate aceste rezultate (pe care ei le numesc sfințire) la timpul convenit, întocmai cum vom experimenta proslăvirea la timpul convenit. Aceasta înseamnă că mântuirea nu depinde de faptul că noi experimentăm nașterea din nou și înnoirea, ci de faptul că suntem „îndreptățiți prin har”, separat de experiența nașterii din nou. Totuși, acest text plasează nașterea din nou și înnoirea ca fiind pași necesari în îndreptățire și mântuire. Fără acești pași, nu suntem mântuiți.

Ellen White spune cu claritate acest lucru: „Singurul temei al nădejzii noastre este neprihănirea lui Hristos care ne este atribuită și faptul că aceasta este înfăptuită în noi și prin noi de către Duhul Său” (Calea către Hristos, p.63). Lucrarea Duhului Sfânt în noi este o parte a temeiului mântuirii noastre. „Trebuie să aibă loc o predare deplină și fără rezerve față de Dumnezeu, o renunțare și o îndepărtare de la dragostea de lume și de lucrurile pământești, deoarece altfel nu putem fi ucenicii Săi” (Review and Herald, 31 august, 1886). Predarea și renunțarea par a fi condiții definite ale faptului de a fi creștini. „Dumnezeu cere deplina predare a inimii, înainte ca îndreptățirea să poată avea loc, iar pentru ca omul să păstreze îndreptățirea, trebuie să aibă loc o ascultare continuă, printr-o credință vie și activă care lucrează din dragoste și curățește sufletul” (Solii alese, cartea 1, p.366). „Mântuirea înseamnă pentru noi o predare deplină a sufletului, trupului și spiritului” (Signs of the Times, 15 noiembrie, 1899). Este limpede precum cristalul că predarea precede îndreptățirea. Pur și simplu, nu există mântuire fără predare. Nu există nicio credință adevărată fără predarea inimii. Prin urmare, este predarea o condiție a mântuirii? Aceasta nu este o opțiune, nu este un rezultat, ci este un pas necesar, înainte ca noi să putem fi îndreptățiți și mântuiți. Din întâmplare, credința și predarea sunt unul și același lucru. Fără predarea inimii, nu există nicio credință adevărată. Orice credință lipsită de predare este acel fel de credință pe care o au diavolii care cred și se înfioară. Predarea este singura modalitate prin care putem primi neprihănirea lui Hristos. Prin urmare, probabil că predarea voinței și a muri zi de zi constituie părți vitale ale Evangheliei veșnice!

CG spune: „Totuși, din clipa în care aceste acțiuni interioare devin niște condiții ale îndreptățirii, din aceeași clipă ele devin niște mijloace prin care un om este mântuit, vestea cea bună ajunge să fie trunchiată – ca și când ar fi lovită cu barosul”. Să citim din nou cuvintele Inspirației. „Condiția mântuirii este ascultarea necondiționată” (Signs of the Times, 15 noiembrie, 1899). „Marele dar al mântuirii ne este oferit fără plată, prin Isus Hristos, cu condiția ca noi să respectăm Legea lui Dumnezeu” (Signs of the Times, 15 decembrie, 1887). „Renunțarea la sine este condiția mântuirii” (Bible Echo, 9 decembrie, 1885). Oare aceste condiții trunchiază cu adevărat vestea bună, ca și când ar fi lovită cu barosul?

Să privim încă odată la condițiile prezentate în Biblie și Spiritul Profetic: **Credința, pocăința, predarea, ascultarea, renunțarea la sine.** Oare începem să-i auzim pe unii strigând „Legalism”? Problema apare când confundăm condițiile mântuirii cu mijloacele mântuirii, exact lucrul pe care l-a făcut CG. Mijloacele mântuirii noastre sunt viața și moartea pe cruce a lui Hristos. Acesta este singurul mijloc al mântuirii pe care îl vom avea vreodată. Harul lui Dumnezeu l-a trimis pe Duhul Sfânt să ne caute, înainte ca noi să fi știut măcar ceva despre Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt mijloacele mântuirii. Condițiile mântuirii sunt pur și simplu lucrurile pe care le facem ca răspuns față de Dumnezeu, arătând că ne plac mijloacele Sale. Noi ne supunem modalității Sale de a ne mântui, în loc să ne supunem voinței noastre egoiste. Condițiile nu sunt meritorii; mijloacele sunt meritorii. Condițiile nu câștiga nimic; ele spun pur și simplu: „Vreau să fie o parte a familiei. Vreau să fiu adoptat. Tu ai făcut tot ce ai putut pentru a mă mântui, iar acum eu aleg să fiu o parte a planului Tău”.

Când faci o călătorie cu mașina, motorul și combustibilul sunt mijloacele care te duc la destinație. Dar oare mai este necesar și altceva, pentru a ajunge acolo? Oare nu trebuie să urci în mașină, să treci la volan, să apeși niște pedale de pe podea și să manevrezi schimbătorul de viteze ca să ajungi acolo? Acestea sunt condițiile călătoriei tale. Dar dacă nu este combustibil în rezervor, poți să stai la volan timp de o lună, și nu vei ajunge niciodată niciunde. Combustibilul din rezervor și motorul de sub capotă sunt mijloacele, cauza, călătoriei tale. Condițiile călătoriei tale implică faptul de a urca în mașină.

„Când exercităm credința, noi ascultăm, iar când ascultăm, ne exercităm credința, dar niciuna dintre acestea nu câștigă pentru noi mântuirea. Moartea lui Isus care ne-a fost atribuită și lucrarea Duhului Său în noi constituie mântuirea” (LK). Dacă separăm credința de ascultare, atunci trebuie să răspundem la întrebarea: „La cât timp după aceea vine ascultarea?” Are ea loc la un minut după credință, sau la o oră, sau la o lună după aceea? Dacă ascultarea este doar un rod al credinței, atunci putem să stăm liniștiți și să așteptăm apariția rodului. Dacă Dumnezeu pur și simplu ar înlătura ispitele cu care sunt bombardat, atunci ascultarea va apărea ca rod inevitabil al credinței mele. Începeți să vedeți câtă îngăduință îi oferă păcatului continuu din viața noastră, acest fel de gândire; – până când Dumnezeu găsi de cuviință să înlătore ispitele? Dar credința, predarea și ascultarea sunt sinonime. Ele au loc împreună și sunt condițiile mântuirii.

CG continuă: „Observați cât de umanistă, cât de centrată asupra păcătosului este această înțelegere a Evangheliei. Noi trebuie să murim zi de zi, noi trebuie să ne predăm voința, noi trebuie să facem aceasta, noi facem tocmai aceea. Argumentul că Dumnezeu săvârșește faptele în noi și, ca urmare, nu sunt ale noastre, nu-i lasă să scape din prinsoare.... Oamenii înșiși sunt cei ce continuă să săvârșească aceste fapte,

iar dacă aceste fapte îi îndreptăţesc, atunci ei sunt mântuiţi prin credinţă şi fapte, punct”. Acestea sunt nişte comentarii foarte puternice, chiar sarcastice. Să vedem cum se potrivesc ele cu Scriptura.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine” (Galateni 2,20). A fi răstignit împreună cu Hristos pare foarte asemănător faptului de a muri în fiecare zi, deoarece versetul vorbeşte despre viaţa de zi cu zi în trup. Observaţi de asemenea cine trăieşte această viaţă creştină de zi cu zi. Hristos care trăieşte în mine este Cel care produce orice faptă bună ce va avea loc vreodată în viaţa mea. Probabil că aici este important să facem deosebire între două feluri de „fapte bune”. Un om care nu este răstignit împreună cu Hristos poate să facă fapte bune în ochii semenilor lui omeneşti. A fi un om moral este ceva nobil, dar este o faptă a firii pământeşti, produsă de motivaţii omeneşti pentru atingerea unor scopuri omeneşti. O „faptă bună” care este aprobată de Dumnezeu ca parte a Planului Său de Mântuire este numai o faptă pe care Hristos o săvârşeşte în noi. Singura „faptă bună” pe care o recunoaşte Biblia este rezultatul lucrării lui Hristos care trăieşte în noi. Creştinii înşişi nu sunt cei care săvârşesc singuri faptele bune.

„Duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea” (Filipeni 2,12-13). Cum trebuie să „ducem până la capăt” propria mântuire? Dumnezeu lucrează în noi atât voinţa şi înfăptuirea. Efortul meu nu va produce absolut nimic despărţit de Dumnezeu. Atât cât Îi îngăduim, Dumnezeu va lucra în noi ascultarea de El.

„Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între Neamuri, şi anume: Hristos în voi, nădejdea slavei... Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1,27-29). Străduinţa noastră are valoare numai dacă Hristos locuieşte şi lucrează în noi. Orice faptă care are o relevanţă pentru viaţa veşnică va fi produsă în viaţa noastră de către Hristos.

„Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijoraţi mai dinainte cu privire la cele ce veţi vorbi, ci să vorbiţi orice vi se va da să vorbiţi în ceasul acela; căci nu voi veţi vorbi, ci Duhul Sfânt” (Marcu 13,11). De cine trebuie să depindem noi pentru a rosti „cuvintele potrivite”? Noi trebuie să fim purtătorii de cuvânt ai Duhului Sfânt.

Deşi putem alege să ascultăm de Dumnezeu şi să-I slujim, noi pur şi simplu nu putem să aducem la îndeplinire propriile alegeri. Romani 7 prezintă cât se poate de corect capacităţile noastre. Noi nu aducem

la îndeplinire binele pe care vrem să-l facem. Lucrurile pe care nu vrem să le facem sunt tocmai acelea pe care le facem în cele din urmă. Deși s-ar putea să dorim să ascultăm de Dumnezeu, pur și simplu nu stă în puterea noastră să aducem la îndeplinire propriile dorințe. Adevăratele fapte bune sunt posibile numai prin harul și puterea lui Dumnezeu. Noi înșine nu putem să facem niciodată acel fel de fapte bune care sunt relevante în procesul mântuirii. Pe baza Scripturii, trebuie să respingem susținerea lui CG, care spune că „oamenii înșiși sunt cei ce continuă să săvârșescă aceste fapte”. Dacă acestea sunt cu adevărat fapte bune, atunci sunt faptele pe care Îi îngăduim lui Dumnezeu să le îndeplinească în viața noastră.

CG continuă: „Totuși, indiferent cât de neprihăniți devenim prin ce anume face Dumnezeu în noi, mântuirea noastră continuă să vină numai din ceea ce Dumnezeu a făcut în afara noastră, în viața și moartea lui Isus. Speranța mântuirii noastre nu trebuie să rămână centrată niciodată asupra noastră, sau asupra a ceea ce se întâmplă înăuntrul nostru; în schimb, neprihănirea care ne mântuiește – ascultarea care ne răscumpără și sfințirea care ne îndreptățește – rămân întotdeauna în domeniul exteriorului nostru, o neprihănire care există în cer”.

LK răspunde: „Dar speranța mântuirii noastre nu a fost niciodată centrată în noi înșine sau în ce face Hristos în noi. Putem să ne înțelegem și asupra acestui punct? Tot ce susținem noi este că acele declarații inspirate care spun că Dumnezeu lucrează în noi, acele declarații care spun că mântuirea include o experiență interioară a nașterii din nou, că `singurul temei al nădejzii noastre este neprihănirea lui Hristos care ne este atribuită și faptul că aceasta este înfăptuită în noi și prin noi de către Duhul Său’, trebuie să fie onorate pentru lucrurile pe care ni le spun – nici mai mult, nici mai puțin. Tot ce spunem noi este că o parte critică a mântuirii noastre, pe lângă cele petrecute în afara noastră, constă, conform Inspirației, în cele petrecute înăuntrul nostru”.

Într-un Ghid de Studii ale Școlii de Sabat adulți (18 martie, 2003), perspectiva lui CG și-a găsit o aplicație practică. Discutând despre credința lui Avraam, autorul a concluzionat: „Oricât de mult ar fi fost viața lui Avraam o viață a credinței și ascultării, aceasta nu a fost o viață de credință desăvârșită și ascultare desăvârșită.... Neprihănirea care ne mântuiește este o neprihănire care ne-a fost creditată, o neprihănire care ne este... atribuită. Aceasta înseamnă că suntem declarați neprihăniți în ochii lui Dumnezeu, în ciuda greșelilor noastre; înseamnă că Dumnezeul cerului ne privește ca fiind neprihăniți, chiar dacă nu suntem”. Aici trebuie să ne confruntăm față în față cu pericolul extrem al acestei înțelegeri a Evangheliei. Declarația de mai sus ne învață că, deoarece suntem mântuiți numai printr-o neprihănire exterioară, greșelile continue și nelegiuirea din viața noastră nu sunt relevante pentru mântuirea noastră. Ea ne spune că noi rămânem

îndreptățiți și mântuiți, în timp ce aceste greșeli și păcate rămân nemărturisite și neabandonate. Dacă Avram a rămas îndreptățit, în timp ce mințea cu privire la soția lui, atunci eu pot să rămân îndreptățit, în timp ce o mint pe soția mea, sau mint cu privire la ea. Această Evanghelie îngăduie unor păcate nemărturisite să rămână în viața unui creștin îndreptățit, deoarece neprihănirea care ne mântuiește „rămâne întotdeauna în afara noastră”. Aceasta este inima și sufletul credinței evanghelice care promite mântuirea separat de predare și ascultare și care a condus la așa de multe excese nefericite în bisericile populare din zilele noastre.

Cu câțiva ani în urmă, Adventist Review (12 august, 1982) a raportat o experiență similară în afara Bisericii Adventiste. „Părintele Zacharia, păstor al... Bisericii Ortodoxe copte,... a experimentat ceea ce poate fi descris numai ca fiind o convertire evanghelică.... Zacharia învăța că îndreptățirea este 'un simplu verdict al neprihănirii', fără nicio înnoire lăuntrică, sau neprihănire a caracterului. Adică, atunci când îi îndreptățește pe păcătoși, Dumnezeu îi declară neprihăniți, fără a-i face neprihăniți”. Articolul din Review concluziona că această concepție despre îndreptățire „separă ceea ce reformatorii au refuzat să separe, și anume, noul statut și noua viață, îndreptățirea și nașterea din nou, lucrarea lui Hristos și lucrarea Duhului Sfânt.... Îndreptățirea nu este o ficțiune legală care îl lasă neschimbat pe păcătosul îndreptățit. Deoarece Dumnezeu îl îndreptățește pe cel păcătos numai dacă acesta este în Hristos.... Noul statut, noua viață, noua creațiune – noi nu trebuie să separăm aceste binecuvântări. Ele aparțin aceleiași categorii și le sunt date tuturor celor ce sunt în Hristos”.

În gândurile lui conclusive cu privire la revistă, CG critică, spunând: „Deși unii adventiști încearcă să amestece evoluția cu credința noastră, acești oameni nu fac astfel; deși unii adventiști pun la îndoială mesajul nostru profetic, acești oameni nu fac astfel; deși unii adventiști împrumută noțiunile subiective și seculare ale istorico-criticii, acești oameni nu fac astfel; deși unii adventiști se îndoiesc de lucrarea profetică a lui Ellen White, acești oameni nu fac astfel. Toate acestea sunt vrednice de laudă, cu excepția unui detaliu tehnic: pe crucea lor nu se află niciun Hristos, ceea ce înseamnă că indiferent de binele pe care îl oferă, acesta vine încărcat cu greutatea insuportabilă a mântuirii prin fapte, ceea ce nu este Evanghelie și, cu siguranță, nu este cea 'veșnică'”.

Două puncte sunt importante aici. Mai întâi, el admite că „acești oameni” se împotrivesc cu putere numeroaselor atacuri îndreptate contra mesajului adventist în anii recentți, dintre care majoritatea au venit din interiorul adventismului. Ei au rămas credincioși principiilor fundamentale ale mesajului adventist.

Totuși, pentru că „acești oameni” nu acceptă versiunea lui cu privire la Evanghelie, CG spune că ei nu au „niciun Hristos”, nu au „nicio Evanghelie”, ci doar mântuire prin fapte.

LK comentează: „Dar autorul articolului crede că Evanghelia lor este o Evanghelie a faptelor și respinge întreaga lor conformare cu toate celelalte puncte ale lor, cu sugestia că ei prezintă problema mântuirii într-o modalitate greșită. Aceasta este enigma lui uriașă, colțul inexplicabil în care s-a pictat pe sine însuși, dilema și ghicitoarea lui. Și anume, dacă acești oameni la care se referă el sunt consecvenți în toate celelalte puncte, oare nu este posibil ca ei să fie consecvenți și în acest punct? Oare nu este posibil ca ei să interpreteze corect Biblia și scrierile lui Ellen G. White în înțelegerea lor cu privire la Evanghelie?”

În al doilea rând, CG ne indică în mod corect importanța Evangheliei – calea mântuirii. Este de o importanță supremă să explicăm și să apărăm Evanghelia adevărată ca fiind cea dintâi prioritate a noastră. Indiferent cât de corecți am fi cu privire la alte subiecte, dacă înțelegerea noastră cu privire la Evanghelie este greșită, mântuirea noastră ar putea fi în pericol. Dacă CG este corect cu privire la faptul că noi avem o Evanghelie a mântuirii prin fapte, oare contează cu adevărat dacă suntem sau nu corecți cu privire la toate celelalte subiecte? Dacă noi credem cu adevărat în mântuirea prin fapte, atunci suntem pierduți. CG ne face un serviciu real prin faptul că ne îndrumă spre inima și sufletul creștinismului – mesajul Evangheliei. Nimic, absolut nimic, nu este mai important decât înțelegerea corectă a Evangheliei. Dacă nu cunoaștem Evanghelia, cunoștința noastră cu privire la creațiune și evoluție nu înseamnă nimic.

Adventismul crede foarte puternic în câștigarea de suflete și evanghelizare. Dar dacă evanghelizarea noastră și studiile biblice sunt bazate pe o Evanghelie falsă, atunci evanghelizarea ar putea fi lucrul cel mai periculos pe care putem să-l facem, deoarece încă mai aduce neghină în biserică și îi face pe oameni puțin mai confortabili pe calea lor spre iad. Dacă îi asigurăm pe oameni că mântuirea lor este într-un totuș exterioră, că sunt declarați neprihăniți înainte de a fi făcuți neprihăniți în interior, că Dumnezeu Se va îngriji de schimbările interioare majore cândva pe parcursul timpului, la vremea convenită, atunci botezarea lor în biserică ar putea fi lucrul cel mai periculos pe care l-au făcut vreodată în viața lor. Singura speranță pe care o au este că Dumnezeu va fi în stare să anuleze Evanghelia falsă prin care au fost aduși la Hristos și să îndrume inimile lor sincere la adevărata cruce de pe Golgota.

Într-un articol ulterior din [Adventist Review](#) (23 ianuarie, 2003), CG și-a impus poziția chiar și mai multă putere.

Eu sunt mântuit printr-o neprihănire care există în afara mea, o neprihănire care mi-a fost atribuită independent de neprihănirea mea personală.... Nu pot să îmi imaginez cum cineva care Îl cunoaște pe Domnul, care vede măcar o sclipire din neprihănirea lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Isus, ar putea să creadă că orice face Duhul Sfânt în viața lui este suficient pentru a-i da merite mântuitoare înaintea lui Dumnezeu.... Cum ar putea cineva care se apropie de Isus să creadă că orice se întâmplă în el îl îndreptățește în vreun fel? Această idee este așa de străină, așa de respingătoare și de antitetică în raport cu tot ce am experimentat de-a lungul anilor, încât sunt uimit că oamenii o cred cu adevărat. Fără a dori să judec, tot ce pot gândi este că acești oameni nu au experimentat niciodată neprihănirea prin credință.

Într-un alt articol din Adventist Review (25 septembrie, 2003), J. David Newman a exprimat aceeași înțelegere a Evangheliei în cuvintele următoare:

Mântuirea este alcătuită din două părți – harul și transformarea.... Harul este cel care ne mântuiește.... Este în afara noastră și ne este dat fără plată, când ne încredem în Isus. Transformarea începe să aibă loc în clipa în care primim harul. Transformarea are lor înăuntrul nostru. Noi căutăm întotdeauna harul pentru siguranța mântuirii.

Cu alte cuvinte, deși transformarea urmează întotdeauna după ce primim harul, ea nu este o parte a procesului mântuitor. Transformarea este mai degrabă rezultatul mântuirii, decât metoda mântuirii. În această înțelegere a Evangheliei, harul rămâne separat în mod esențial de transformare. Indiferent de protestele contrare, transformarea produsă în experiența nașterii din nou este înlăturată din actul mântuitor.

Eu cred că articolul scris de CG constituie o declarație deschisă de război împotriva adevăratei Evanghelii a lui Isus Hristos. El spune exact același lucru pe care Desmond Ford îl spunea cu aproximativ 25 de ani în urmă: Haideți să ne îndreptăm Evanghelia, ca să ne putem îndeplini misiunea. Înțelegerea lui CG cu privire la Evanghelie este exact ce încerca Dr. Ford să convingă adventismul din acei ani. Această înțelegere evanghelică a Evangheliei va distruge adventismul exact la fel de sigur, ca și când am accepta evoluționismul în locul creaționismului.

Semințe și roade

Așadar, este întotdeauna adevărat că roadele nu apar din nimic. Roadele vin întotdeauna din semințele semănate, iar de obicei semințele par inofensive și nevătămătoare. Dar noi știm că unele semințe produc flori, în timp ce altele produc măcăciuni. Care au fost semințele teologice care au produs roadele doctrinei evanghelice în Biserica Adventistă?

În 1979, au avut loc discuții tulburătoare cu privire la îndreptățire, sfințire și nașterea din nou. O sută patruzeci și cinci de lideri din adventism au fost chemați la sediu pentru a studia acest subiect și pentru a produce un document care reflectă poziția noastră cu privire la neprihănirea prin credință. Documentul a fost intitulat „The Dynamics of Salvation” și a apărut în Adventist Review în 31 iulie, 1980. Majoritatea concluziilor din această revistă au fost temeinice, dar au fost unele semințe care au produs roade.

Într-o secțiune intitulată „The New Status in Christ”, găsim cinci puncte – îndreptățirea, împăcarea, iertarea, adopția și sfințirea (în sensul consacării). Destul de ciudat, în secțiunea aceasta nu a fost nimic despre nașterea din nou sau transformare. Apoi, au apărut următoarele propoziții: „Dar chiar dacă alunecăm și cădem, păcatele noastre nu sunt întru totul asemenea păcatelor celor nemântuiți.... Atâta vreme cât putem să stăm într-o relație cu Dumnezeu bazată pe credință, noi ne păstrăm noul statut ca fii și fiice ale lui Dumnezeu”. Este adevărat că, dacă alunecăm și cădem și ne pocăim, ne păstrăm statutul în Hristos. Dar ce se întâmplă dacă alunecăm și cădem și nu ne pocăim? Ce se întâmplă dacă justificăm sau apărăm sau cultivăm păcatul nostru? Ne mai păstrăm atunci statutul în Hristos? În document nu se află nicio discuție cu privire la această deosebire importantă. O sămânță a fost semănată.

Următoare secțiune a fost intitulată „The New Life in Christ”. Aici găsim nașterea din nou și refacerea. Acestea nu ar trebui să se afle într-o secțiune separată de „The New Status in Christ”. Implicația este că, odată ce suntem mântuiți, vom discuta despre nașterea din nou și noua viață. Nașterea din nou a fost separată de îndreptățire și iertare. A fost plantată o sămânță foarte importantă, separând mântuirea de nașterea din nou.

În discuția despre creștere (însemnând de obicei sfințire), sfințirea este înțeleasă ca fiind faptele pe care le săvârșim și roadele pe care le aducem. Acum, sfințirea este rezultatul sau rodul mântuirii, care vine după ce mântuirea noastră a fost îndeplinită. În această secțiune nu se află nimic despre faptul că mântuirea este un dar al harului în aceeași măsură ca îndreptățirea. O altă sămânță importantă a fost semănată.

Inspirația ne spune: „Prin credința în Numele Meu (Tatăl) vă voi împărtăși sfințirea și neprihănirea care vă vor pregăti pentru lucrarea Sa într-o lume a păcatului și vă vor califica pentru o moștenire nepieritoare în

împărăția Sa” (Signs of the Times, 18 iunie, 1896). Observați cu atenție că noi nu producem sfințirea sau neprihănirea. Acesta sunt darurile harului lui Dumnezeu, primite prin credință, și sunt necesare spre a ne califica pentru cer. Cu alte cuvinte, ele sunt o parte a procesului mântuirii, nu doar roade ale unei mântuiri îndeplinite. „Dacă este conform cu Modelul divin, caracterul pe care îl dezvoltăm în timpul nostru de probă ne califică pentru a primi salutul de bun venit: 'Bine rob bun'” (Manuscript Releases, vol.1, p.201). Noi nu suntem calificați pentru cer numai prin îndreptățire. Atât îndreptățirea, cât și sfințirea sunt darurile lui Dumnezeu și sunt necesare pentru mântuire. Prima nu este o condiție, iar a doua un rezultat.

Chiar acum există așa de multă confuzie cu privire la acest subiect, încât o singură propoziție se repetă continuu. Sfințirea este un dar al harului; ea nu este nici total, nici parțial o lucrare a omului.

În documentul pe care l-am avut în atenție, când este discutată ascultarea, nu există nicio mențiune a faptului că ascultarea este o condiție a mântuirii, idee evidențiată așa de clar de către Ellen White. În această declarație au fost semănate (în mare parte prin omisiune, sau așezare greșită) niște semințe care au făcut doctrina evanghelică să pară a fi curentul principal din adventism. Semințele mortale aduc întotdeauna roade mortale.

Ce este așa de uimitor cu privire la har?

Philip Yancey este probabil cel mai popular scriitor în cercurile creștine din zilele noastre. Cartea lui, What's So Amazing About Grace? a fost întâmpinată cu urale de unii ca fiind cel mai mare bestseller creștin. El este probabil cel mai popular autor neadventist pentru cei din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ca dovadă, în 2001, Biserica adventistă a Colegiului Avondale (Australia) l-a invitat să vorbească despre har, cu aprobarea Diviziunii South Pacific. Apoi, prezentările au fost difuzate prin satelit în 180 de locuri din Diviziune.

În 2002, Kevin Paulson a revizuit această carte (disponibilă la www.greatcontroversy.org). Iată câteva dintre comentariile lui cele mai importante.

Cartea lui Yancey a contribuit fără îndoială la ceea ce ar putea fi numit „saturare cu har” în numeroase cărți, predici, articole, studii ale Școlii de Sabat și alte materiale din adventismul contemporan. În vocabularul popular al bisericii, cuvântul „har” acum rivalizează cu cuvântul „relație”.... Este trist totuși că această carte cu privire la subiect ar fi putut fi intitulată mai bine, „Numai jumătate de har”....

Următoarele versete biblice prezintă cealaltă jumătate a harului, versete nementionate în cele aproape 300 de pagini ale cărții lui Yancey. „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună” (2 Corinteni 9,8).... „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2 Timotei 2,1). „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumesti, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2,11-12).... „Să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” („Să avem har, și să aducem astfel...” Evrei 12,28 – versiunea engleză).

De ce Yancey nu menționează deloc parabola lui Isus cu privire la omul care a vândut tot ce avea pentru a cumpăra ogorul în care se afla o comoară ascunsă (Matei 13,44), sau despre negustorul care a făcut același lucru pentru a cumpăra mărgăritarul de mare preț (Matei 13,45-46)? Ce putem spune despre Pilda talanților, în care folosirea atentă a darurilor lui Dumnezeu decide destinul nostru veșnic (Matei 25,14-30)?

În povestirea Fiului risipitor,... Yancey... (sugerează) că pocăința sau lipsa acesteia nu au contat deloc pentru tatăl din pilda lui Isus.... Rămâne adevărat că fiul risipitor a lăsat cocina de porci și viața lui păcătoasă, înainte ca tatăl său să-l primească înapoi. Nu citim despre faptul că tatăl a călătorit până în cetatea unde s-a dus fiul lui, cerându-și scuze pentru regulile „legaliste” care l-au alungat pe fiu, oferindu-i apoi fiului invitația necondiționată să se întoarcă, fără a ține cont de felul în care a trăit el. Isus nu a prezentat nicio astfel de Evanghelie, nicio astfel de pervertire a harului divin. În mod asemănător, când se referă la Pilda slujitorului iertat de cei zece mii de talanți, Yancey nu menționează învățătura clară a Bibliei care ne învață că iertarea slujitorului a depins de dispoziția lui de a-l ierta pe celălalt....

(Yancey) scrie: „Împărăția lui Isus ne cheamă pe o altă cale, una care nu depinde de performanțele noastre, ci de ale Sale. Noi nu trebuie să realizăm ceva, ci doar să Îl urmăm. El a câștigat deja pentru noi biruința prețioasă a acceptării lui Dumnezeu” (p.72).... La un moment dat, el citează favorabil pe cineva care scrie despre „harul și iertarea necondiționată a lui Dumnezeu” (p.15), și citează un altul care insistă că harul nu vine cu niciun fel de „condiții atașate”, și nu pretinde „nimic de la noi, decât să așteptăm cu încredere și să-l recunoaștem cu mulțumire” (p.26)....

Asemenea unei mari părți din protestantismul evanghelic, precum și din adventism, Yancey prezintă o doctrină a mântuirii care se bazează pe concepția că iertarea lui Dumnezeu este ca o „umbrelă”, o copertină care acoperă toate păcatele trecute, prezente și viitoare – toate deodată....

Asemenea foarte multora, Yancey nu face nicio deosebire între ceea ce facem noi prin propria putere și ceea ce face creștinul sfințit prin puterea lui Dumnezeu.... „Isus a proclamat în mod inconfundabil că Legea lui Dumnezeu este așa de desăvârșită și absolută, încât nimeni nu poate atinge neprihănirea. Totuși, harul lui Dumnezeu este așa de mare, încât noi nici nu trebuie să facem acest lucru” (p.210).... „Destinul nostru omenesc este acela de a rămâne nedesăvârșiți...” (p.273). La un moment dat, Yancey scrie că Isus a înlocuit categoriile „neprihănit” și „vinovat” cu „păcătoși care recunosc” și „păcătoși care neagă” (p.182).

Faptul că, dacă cineva acceptă doctrina iertării necondiționate și geamăna ei siameză – că păcatul nu poate fi biruit nici chiar prin puterea lui Dumnezeu – toate aspectele vieții creștine vor suferi.... Cartea lui Yancey... îi oferă cititorului o jumătate de Evanghelie – eliberarea de vinovăție, fără eliberarea de păcat; numai o jumătate de har. Isus a prezentat Evanghelia completă a Scripturii într-o singură propoziție foarte scurtă, adresată femeii adulterine aruncate la picioarele Sale: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești (Ioan 8,11). Cartea lui Yancey se concentrează asupra primei jumătăți a acestei propoziții și o neagă pe cealaltă.

Este cu adevărat alarmant că așa de mulți adventiști de ziua a șaptea și-au îngăduit să fie captivați de această carte și autorul ei. Faptul ca aceia care au fost cândva „poporul Cărtii” renunță la standardul fără greșală al Bibliei și ajung ostatecii cuvintelor înflorite și poveștilor sentimentale constituie o criză ce nu este deloc mică.... Cartea lui Yancey este un comentariu revelator al căderii continue a Babilonului protestant.... Dar dacă, în cuvintele lui Ellen White, noi nu „Îl predicăm pe Hristos în Lege” (Review and Herald, 11 martie, 1890), nici Hristos, nici Legea nu vor fi înțelese corect. Același Isus care a declarat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35), a declarat de asemenea: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8,31). „Dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13,10), deoarece numai dacă Legea este împlinită, putem fi siguri că dragostea adevărată este prezentă. Noul legământ al harului, identic pretutindeni în Scriptură și nementionat deloc în cartea lui Yancey, definește miezul relației creștinului cu Dumnezeu: „Voi

pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31,33).

Comentarii suplimentare inspirate

Nimeni nu ar trebui să dea greș în a atinge, în sfera lui, desăvârșirea caracterului creștin. Prin jertfa lui Hristos, credinciosului i s-a dat posibilitatea să primească toate lucrurile care aparțin vieții și evlaviei. Dumnezeu ne cheamă să atingem măsura desăvârșirii și așază înaintea noastră exemplul caracterului lui Hristos. În natura Sa umană, desăvârșită printr-o viață de continuă împotrivire față de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, ființele omenești pot chiar în această viață să atingă desăvârșirea caracterului. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca să putem dobândi biruința deplină.... Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfințenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este rezultatul lucrării harului divin, atunci când el se supune îndrumării și influențelor înfrânătoare ale Duhului adevărului. Ascultarea omului poate fi făcută desăvârșită numai prin tămâia neprihănirii lui Hristos, care umple cu mireasmă fiecare act al ascultării. Partea creștinului este aceea de a stăruie în învingerea oricărui defect.... Glorioasă este nădejdea ce stă în fața credinciosului în timp ce înaintează prin credință către înălțimile desăvârșirii creștine! (Istoria faptelor apostolilor, p.530-533)

Pe măsură ce mintea se ocupă mai mult cu persoana lui Hristos, caracterul este modelat după asemănarea divină.... Noi contemplăm caracterul Său și, astfel, El e prezent în toate gândurile noastre. Dragostea Lui ne înconjoară.... Imaginea Sa este imprimată pe retina ochiului sufletului și afectează fiecare parte a vieții noastre zilnice, ușurând și supunând întreaga noastră natură.... Noi am devenit schimbați în caracter; căci inima, sufletul și mintea sunt luminate de strălucirea Aceluia care ne-a iubit și s-a dat pe Sine pentru noi. Astfel se observă realizarea unei influențe personale vii, care locuiește în inimile noastre prin credință.... Isus Hristos este totul pentru noi – cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun în tot ceea ce facem. Isus Hristos – Spiritul Său, caracterul Său – dă culoare tuturor lucrurilor; este urzeala, fibra, întreaga țesătură a ființei noastre (Solii către tineret, p.159-161).

Prin neîncetată strădanie, menținem biruința asupra ispitelor lui Satana.... Nimeni nu va ajunge sus fără strădanie dâră și neșovăielnică în interesul său. Toți trebuie să se prindă în această

luptă pentru ei înșiși.... Trebuie biruite tendințele spre rău, ereditare sau cultivate.... E nevoie să ne formăm obiceiuri de cugetare, care să ne facă în stare să ne împotrivim ispitei. Trebuie să învățăm să privim în sus.... Vine o furtună, nepotolită în furia ei. Suntem pregătiți să o întâmpinăm?... Acum avem nevoie de solia Domnului, care să taie miezul și măduva plăcerilor, purtărilor și patimilor omenesti.... „Încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt.'" (1 Petru 1,13-16).... Acum este timpul să depunem eforturi zeloase spre a învinge înclinațiile firești ale inimii de carne.... Numai dacă ne dăm seama de completa noastră neajutorare și renunțăm la orice încredere în noi, vom avea parte de puterea divină.... Toate faptele noastre bune depind de o putere din afara noastră; de aceea este nevoie de o continuă îndreptare a inimii către Dumnezeu.... Primejdiile ne împresoară; și noi suntem în siguranță numai dacă ne simțim slăbiciunea și ne prindem cu mâna credinței de puternicul Eliberator (Mărturii, vol.8, p.313-316).

Vă prezint aceste declarații ca fiind adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos. Ceea ce am analizat este Evanghelie spusă pe jumătate, iar aceasta poate fi lucrul cel mai periculos pe care Satana l-a conceput vreodată pentru a nimici nădejdea mântuirii noastre. Mântuirea noastră, plătită pentru noi cu sângele lui Isus, așteaptă predarea noastră completă față de Dumnezeu, așa încât El să poată transforma viața noastră prin harul Său. Fie ca harul Său și Evanghelia Sa să ajungă reală pentru fiecare dintre noi.